

Contemplant la primavera | Pere Fradera

M'assec al tronc d'un pi caigut amb les ventades del febrer. La caminada em convida a descansar una estona. I em poso a contemplar.

El vent que m'acarona em fa adonar de les branques dels arbres, que es mouen com els braços d'un gegant maldestre.

Sento l'aigua del rierol que passa per l'altra banda del camí, oferint-me la seva remor.

Al cel, uns núvols van movent-se d'una banda a l'altra, tot canviant de formes. N'hi ha un que sembla un balanci; potser és aquell on el bon Déu fa la becaina.

Prop meu, ran del camí, una varietat de flors boscanes omplen el paisatge de colors violats. I... quina flaire de pi i d'herbes silvestres!

Als meus peus, un niu, amb tot un exèrcit de formigues anant i venint, moltes d'elles traginant tossudament les seves mercaderies.

D'un arbre, a la meva esquerra, em ve el cant valent d'un pinsà. A l'altra banda, li respon un verdum, Afegim-hi encara el cant d'una cadenera, el d'un gafarró, el d'un passerell i el d'una mallerenga. On podríem trobar una simfonia tan bellament orquestrada?

El borrioll dels pollanques que hi ha a l'altra banda del rierol va voleiant com volves de neu.

A la llunyania, sento el roncar d'un tractor... Quina pau! Quina harmonia!

Tot gaudint d'aquesta estampa primaveral, em ve el desig d'encetar una lloança. Perquè, així com sento la necessitat d'un Tu a qui queixar-me davant el sofriment, d'un Tu a qui increpar davant l'absurditat del mal, d'un Tu a qui pidolar davant la fretura, sento igualment la necessitat d'un Tu a qui lloar i agrair el gaudi de tanta bondat i bellesa en tot el que m'envolta; aquest Tu que intuïren ja els primers humans i que després hem anat invocant amb el nom de Déu. Crec que, semblantment a altres intuïcions que encarrilaren la cultura humana, també aquesta de Déu fou una intuïció encertada. Perquè em costa de creure que tot el que existeix no ha sorgit d'una Ment i una Paraula, sinó que és fruit de la casualitat, de l'atzar, com molts diuen avui. Perquè, pensant només en la filigrana de l'ull que contemplava el que he descrit, o de l'oïda que sentia remors i sons, i de tot el que estava copsant a través dels meus sentits, em costa més creure que tot això ha sorgit per casualitat o per atzar que no pas si em diuen que em tocarà la grossa de Nadal durant vint-i-cinc anys seguits. Veig que la creença en Déu és una resposta més raonable i, gràcies a ella, trobo que l'univers, la vida i la història tenen sentit...

Ui! El sol ha anat baixant i s'acosta al ponent. Cal, doncs, que m'aixequi i repregui el camí abans no es faci fosc...

JORNADA DE RESPONSABILITAT EN EL TRÀNSIT

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Dites casolanes | Sebastià Codina

Cants de sirena

Les sirenes eren unes divinitats antigues, imaginades per algunes cultures arcaïques, que vivien en indrets insospitats dels rius i dels torrents, als boscos, als prats, a les muntanyes i als esculls de ran del mar, des d'on invenciblement atreïen amb la seva bellesa i xiscles els navegants espaordits. Visca la imaginació!

Ara, amb aquesta expressió, ens referim a aquelles persones de qualitats innegables que ens criden fortament l'atenció i ens sentim fascinats irremissiblement per la seva bellesa, encant i atracció.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Seguretat i esperança

Ha esdevingut un fet habitual de celebrar una diada anyal de «responsabilitat en el trànsit» el primer diumenge de juliol, en vigílies de la festa de sant Cristòfol i de les grans migracions dels mesos emblemàtics de vacances. El lema d'enguany, que podreu veure reproduït en el cartell, es bifurca en una doble dimensió: després d'una primera frase per a recordar-nos que *l'esperança fa segur el desplaçament* afegim que *la persona és el centre de la seguretat vial*. En iniciar els nostres viatges, per curts que siguin, sempre ho fem amb l'esperança de poder tornar a casa sense haver fet mal a ningú ni haver-nos vist perjudicats per les altres persones. Aquests desplaçaments, però, no

són tan sols «un desplaçament físic d'un lloc a un altre, sinó que comporten una dimensió espiritual, perquè el viatge relaciona les persones, contribuint a la realització del disseny de l'amor de Déu». Són molts els qui en començar la seva ruta acostumen a fer una pregària invocant la protecció de la Mare de Déu, dels àngels o del sant pel qual senten una especial devoció. El conductor, per la seva part, actuarà de forma diligent i respectuosa en el compliment de les normes viàries per tal d'evitar qualsevol mena d'accident. Encara que la xifra de morts per accidents de carretera hagi disminuït en els darrers anys (n'hi hagué 1.929 a l'Estat espanyol l'any passat), una sola mort ja és massa.

Diumenge XIV de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes (66,10-14c)
Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i uclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Salm responsorial (Salm 65)

Aclama Déu, tota la terra.

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són, d'admirables, les vostres obres!»

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom.» / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

(6,14-18)
Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no

sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(10,1-12.17-20)
En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: el Regne de Déu és a prop vostre.»

forces que, per diabòliques, volen destruir la imatge de Déu en tot home i tota dona de tots els temps.

Per a aquesta tasca, que és la dels cristians d'abans, d'ara i de demà, en un món plural, globalitzat, apassionant i incert, no hem de captar-nos com llops (malgrat que algú hagi comparat els homes a llops destinats a esbatussar-se contínuament). Potser caldrà ser «anyells enmig de llops». Però Jesús ha estat, és i serà sempre més «l'Anyell de Déu que treu el pecat del món», l'Anyell pasqual occit a la creu i triomfant el matí de Pasqua.

Anem així, cada dia, mostrant amb senzillesa, hospitalitat i tendresa, que «el Regne de Déu» és a prop dels nostres companys, veïns i conciudadans.

Nomenaments

Amb data 18 de juny del 2010 el senyor bisbe de Vic va signar els nomenaments següents:

Mn. Josep Maria Mas i Busqué, rector de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

Mn. Jean Hakolimana, rector de les parròquies de Santpedor i Castellnou de Bages.

Dr. Canisius Niyonsaba, rector de les parròquies d'Artés i Horta d'Avinyó.

Mn. Antoni Boqueras i Bailina, rector de les parròquies de Santa Maria de la Seu i Mare de Déu del Carme, de Manresa.

Mn. Jaume Serra i Torras, adscrit a les parròquies de Santa Maria de la Seu i Mare de Déu del Carme, de Manresa.

Mn. Joan Antoni Castillo i Puertas, rector de les parròquies de Santa Maria del Montserrat de Manresa i Viladordis i capellà de la vicaria perpètua de Sant Pau de Manresa.

Mn. Sylvain Panu Mizeka, rector de la parròquia de Santa Maria del Vilar.

Mn. Valens Bisabwimana, rector de les parròquies de Balenyà i Viladrover i vicari de les parròquies de Santa Eugènia de Berga i Taradell.

Mn. Melitó Tubau i Espelt, rector de les parròquies de Santa Maria i Sant Josep Obrer, de Ripoll, Campdevàno, Gombrèn, Borredà, Aranyonet, Estiula, Les Llosses, Llaers, Matamala, Palmerola, Saltor, Tenes, Vallespirans, Sovelles, Vallfogona del Ripollès, Viladonja

i Vinyoles de l'ortavella, i responsable del Servei Religios de l'Hospital de Campdevàno Comarcal del Ripollès.

Mn. Longinos Eseng Nguema, vicari de les parròquies de Sant Joan de les Abadesses, Ogassa, Surroca i Puigmal.

Llic. Jaume Casamitjana i Vilaseca, rector de la parròquia de la Divina Pastora de Vic i Delegat Episcopal de la Pastoral de Joves.

En alguns d'aquests nomenaments es produeix un trasllat de parròquia (Mas, Boqueras, Tubau), un cessament com a rector (Serra) i, en tots els altres casos, es tracta del seu primer nomenament com a rector. Amb aquests nomenaments també cessen com a rectors, per causa de jubilació, Mn. Joan T uneu i Mir i Mn. Àngel Salada i Viñas.

Els desitgem a tots una bona tasca pastoral al servei de l'Església diocesana..

Apostolat de l'Oració

Intencions del Sant Pare per al mes de juliol

General: Que les eleccions dels governants es realitzin amb honestat.

Missionera: Que els cristians promoguin la cultura, la justícia i la pau.

L'evangeli d'avui | Joan Rius

Jesús, que puja a Jerusalem, fa fer «pràctiques» als deixebles. Els envia. Ja comencen a ser apòstols, enviats. Els dona instruccions i, quan tornen contents perquè pel nom de Jesús han fet recular el mal, els dona la clau d'aquesta seva capacitat: és ell, Jesús, el vencedor de l'enemic que pren totes les formes antihumanes possibles. No és per la pròpia cara bonica que han tingut èxit. Déu els ha donat gratuïtament allò que ells han de donar gratis.

Els només són això: enviats. Com Jesús és l'Enviat del Pare i només fa allò que el Pare li ha confiat: transformar des de dins una humanitat que es debat en un infantament lent, dolorós, sovint ambigu, d'un home - dona nous a l'altura de Déu. I en lluita contra totes les

Breus

► **El beat Pere Tarrés fou objecte d'un homenatge** per part de l'Associació de Veïns del barri de Sant Pau de Manresa. Es féu el passat 5 de juny –ja és el cinquè any que es celebra– i consistí en una ofrena floral en el carrer que porta el seu nom. Els veïns que hi participaren van poder escoltar parlaments a càrrec d'autoritats municipals, veïnals i del col·legi de metges, que van lloar la feina del Dr. Tarrés com a facultatiu i com a sacerdot. L'homenatge finalitzà a l'ermita de Sant Pau construïda el 1318. Amb aquest acte es commemorà també els 60 anys de la mort del Dr. Tarrés, que fou beatificat pel Papa Joan Pau II en 2004.

► **La festa de final de curs dels catequistes del Ter Collsacabra** suposà un agraït homenatge a la germana

Montserrat Nogué a gairebé un any de la seva mort. Hi participaren una vuitantena de persones. Tingué lloc al col·legi del Carme de Manlleu on pràcticament transcorregué tota la seva vida de religiosa vedruna. Es celebrà una Missa a la seva memòria i, després, algunes catequistes explicaren les seves vivències en relació a la germana Montserrat, fent ressaltar la seva vinculació a la Catequesi parroquial, i majorment arxiprestal, a la que dedicà la seva labor apostòlica colze amb colze amb diversos preveres. Fou l'ànima del butlletí *El Finestró* —per a formar i informar sobre la Catequesi—, un butlletí convertit avui en una ampla revista arxiprestal. S'acabà la jornada amb un berenar d'amistat compartit amb goig i esperança.

Compte solidari 100x1 | Càritas Diocesana de Vic**Juliol del 2010**

22. Matrimoni de 39 i 31 anys amb una filla menor de 6 anys i ella embarassada de 8 mesos. El marit, recentment en l'atur, cobra subsidi. Sol·liciten: ajut econòmic per a alimentació bàsica. Import: 240 euros mensuals.

23. Home de 48 anys en tractament per malaltia crònica. No cobra cap ingrés per no haver cotitzat mai. En tràmit, valoració mèdica per a prestació no contributiva. Sol·licita: ajut econòmic per a pensió on dormir. Import: 300 euros mensuals.

24. Dona de 54 anys sense treball ni cap ingrés. En tràmit, valoració de prestació no contributiva. En aquests moments viu gràcies a la caritat d'un grup d'amistats. Sol·licita: ajut econòmic per a alimentació bàsica. Import: 100 mensuals.

25. Home de 49 anys d'edat, malalt crònic. Per despesa extraordinària no ha pogut fer front aquest mes a la despesa de la pensió on viu. Sol·licita: ajut econòmic per a pensió. Import: 300 euros mensuals.

26. Dona sola de 31 anys que afronta sola una nova etapa de maternitat. Sobreviu gràcies als ingressos d'unes hores de neteja. Sol·licita: ajut econòmic per a despesa nadó. Import: 60 euros mensuals.

27. Nucli familiar format per mare de 45 amb una filla adolescent de 13. Els únics ingressos provenen de l'atur de la mare. Sol·licita: ajut econòmic per a despesa bàsica d'alimentació. Import: 160 euros mensuals.

28. Nucli familiar format per mare de 44 anys amb dos fills menors de 14 i 4 anys. Els únics ingressos provenen d'una prestació social mínima. Sol·licita: ajut econòmic per a alimentació bàsica familiar. Import: 200 euros mensuals.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Caixa Manlleu **2040.0020.15.8000945579**.

«El món necessita la creu» (Benet XVI) | Romà Casanova, bisbe de Vic

En aquests dies que la Creu dels Joves pelegrina per la nostra diòcesi i és acollida en els nostres pobles i ciutats, vull oferir-vos unes paraules del papa Benet XVI a Xipre el passat 5 de juny en una homilia, que són –com tot el magisteri del Sant Pare– de gran profunditat i de gran llum per a tots nosaltres.

«Molts podrien tenir la temptació de preguntar per què nosaltres, els cristians, celebrem un instrument de tortura, un signe de sofriment, de fracàs i derrota. És veritat que la creu expressa tots aquests significats. I, tanmateix, per raó del qui ha estat enlairat en ella per la nostra salvació, la creu representa també el triomf definitiu de l'amor de Déu sobre tots els mals del món... i això la converteix en el símbol més eloqüent de l'esperança que el món hagi vist mai. La creu parla a tots els qui sofreixen –els oprimits, els malalts, els pobres, els marginats, les víctimes de la violència– i els ofereix l'esperança que Déu pot convertir el seu dolor en alegria, el seu aïllament en comunió, la seva mort en vida. La creu ofereix esperança il·limitada al nostre món caigut.

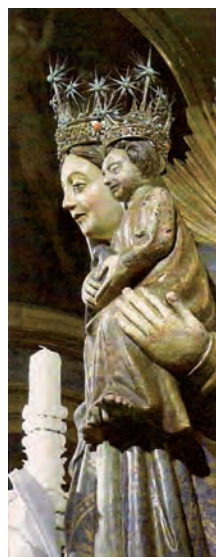
»Per això el món necessita la creu. No és simplement un símbol privat de devoció, no és un distintiu de pertinença a un grup dins la societat; i el seu significat més pregon no té res a veure amb la imposició forçada d'un credo o d'una filosofia. Parla d'esperança, parla d'amor, parla de la victòria de la no-violència sobre l'opressió, parla de Déu que exalta

els humils, dóna força als dèbils, aconsegueix superar les divisions i vèncer l'odi amb l'amor. Un món sense creu seria un món sense esperança, un món en què la tortura i la brutalitat no tindrien límit, on el dèbil seria subjugat i la cobdícia tindria la darrera paraula. La inhumanitat de l'home envers l'home es manifestaria de manera encara més horrible, i el cercle viciós de la violència no tindria fi. Solament la creu pot posar fi a tot això. Mentre cap poder terrenal pot salvar-nos de les conseqüències del nostre pecat, i cap potència d'aquest món no pot derrotar la injustícia en el seu origen, la intervenció redemptora de Déu Amor pot transformar radicalment la realitat del pecat i de la mort. És això el que celebrem quan ens gloriem en la creu del Redemptor. Sant Andreu de Creta descriu amb raó la creu com "el més excel·lent de tots els béns... pel qual i per al qual culmina la nostra salvació i som restituïts al nostre estat de justícia original".»

Una vegada més us convido a acollir la Creu dels Joves en els vostres pobles o en els pobles veïns. Us convido a recórrer el camí dels joves espiritualment i, els qui pugueu, a acollir la Creu i acompanyar els joves en una o més etapes. El món necessita la creu de Crist. Nosaltres necessitem acollir-la, fer-la nostra i portar-la als nostres germans que encara no coneixen Crist o l'han oblidat. Visquem el moment de gràcia que Déu ens concedeix en aquests dies del pelegrinatge i acolliment de la Creu.

Els Grups d'Oració i Amistat del bisbat de Vic informen

El dia 5 de juny, que s'esqueia en dissabte, vam fer l'excursió mariana que acostumem a fer cada any. Aquesta vegada ens vam encabir en un sol autocar de seixanta-sis places ple fins al darrer seient. Hi participaren representants dels GOA, junt amb altres persones que hi simpatitzen, de les següents poblacions: Vic, Manlleu, Roda de Ter, Santa Eulàlia de Riuprimer, Prats de Lluçanès, Manresa, Santpedor i Sant Joan de Vilatorrada. El principal objectiu era adherir-nos a l'any jubilar que se celebra a Valls amb motiu del centenari de la coronació de la Mare de Déu de la Candela, un any jubilar que es clourà pel febrer de l'any vinent en el dia de les Festes Decennals. Després de celebrar-hi l'eucaristia vam anar a dinar en un restaurant de gran cabuda, a Alcover. A la tarda, primer vam visitar el santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Reus i, a continuació, vam resar amb tota solemnitat les primeres vespres de la festa de Corpus al convent de la monges clarisses, fent comunitat amb elles (la mare superiora és filla de Centelles). Que consti com a nota final la cordialitat amb què vam ser acollits en els diferents llocs que vam visitar i la puntualitat matemàtica amb què es desenvolupà tot el programa.

Agenda litúrgica de la setmana

4 ■ Diumenge XIV de durant l'any / Cicle C. Santa Isabel de Portugal, laica (+1336). Santa Berta, religiosa (+725).

Lectures: Isaïes 66,10-14c / Salm 65 / Gàlates 6,14-18 / Lluc 10,1-12.17-20

Litúrgia de les hores: Setmana II
5 ■ Dilluns. Sant Miquel dels Sants, prevere (+1625).

Lectures: Osees 2,16.17b-18.21-22 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

6 ■ Dimarts. Santa Maria Goretti, verge i màrtir (+1902). Sant Isaïes,

profeta (765aC).

Lectures: Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113 / Mateu 9,32-38

7 ■ Dimecres. Sant Ot, bisbe (1095-1122). Sant Fermí, bisbe (+553).
Lectures: Osees 10,1-3.7-8.12 / Salm 104 / Mateu 10,1-7

8 ■ Dijous. Sant Procopi, màrtir (+303). Sant Edgar, laic (+975).
Lectures: Osees 11,1-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10,7-15

9 ■ Divendres. Santa Verònica Giuliana, verge (+1727). Santa Anatòlia, màrtir. Sant Agustí Zhao

Rong, prevere, i companys, màrtirs (+1815).

Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 50 / Mateu 10,16-23

10 ■ Dissabte. Sant Cristòfor, màrtir (s. III). Santa Amàlia, verge (+690).
Lectures: Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33

11 ■ Diumenge XV de durant l'any / Cicle C. Sant Benet, abat (+547). Santa Olga, reina (+969).
Lectures: Deuteronomi 30,10-14 / Salm 68 / Colossencs 1,15-20 / Lluc 10,25-37

Pla Diocesà de Pastoral del Bisbat de Vic 2009-2014: «Sigueu sants!» (4)

Quarta i última reflexió sobre el tema de la santedat.
Per a les tres primeres reflexions, vegeu Full
Diocesà Solsona/Vic: 3 de gener, 7 de febrer i 9
de maig del 2010.

La creu, font de vida i de santedat

En aquest quart tema sobre la santedat, centrarem la nostra catequesi sobre la creu. És important, perquè:

- La vida és difícil i tots hem de portar la creu.
- Jesús de Natzaret ens ha salvat clavats a la creu.
- Sense la renúncia i el combat espiritual no podem viure la plenitud de l'amor. És a dir, no hi pot haver amor autèntic sense portar-ne el pes, que és la creu.
- Ser cristià és configurar-se a la creu redemptora de Crist.
- Ser sant és seguir Crist que ens diu: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mt 16,24; Mc 8,34).
- Tots els sants s'han santificat abraçant la creu de cada dia.
- Hi ha molts homes, milions d'homes, que avui, en el nostre món, pateixen fam, explotació, persecució, injustícia, menyspreu, exili, violències, assassinats, avortaments, desamor...
- Feta aquesta introducció, perquè ens impacti i mogui el nostre cor, reflexionem sobre aquests punts, perquè la creu sigui realment font de vida i de santedat.

1. La llei del sofriment o el misteri de la creu

La nostra creu és sempre un misteri. Davant el mal que ens fa patir ens preguntem: per què? «On és Déu?», es preguntaven en els camps de concentració nazis. Tots ens ho hem preguntat i tots entenem que tants homes i dones s'ho preguntin en els moments difícils de la vida.

Sabem que no hi ha altra resposta que Jesucrist. En ell, Déu s'ha fet home per entrar en les nostres vides difícils i salvar-nos, venent el nostre últim enemic que és la mort. S'ha fet, lliurement i per amor, el servent sofrent de tots els homes, «semblant a aquell que ens repugna de mirar... el teníem per no res. De fet, ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu

els nostres dolors... era malferit per les nostres faltes, triturat per les nostres culpes» (Is 53, 3-5).

«Jesús va agafar de tal manera l'últim lloc, que mai ningú no l'hi ha pogut prendre», fou la frase predicada per l'Abbé Huvellin que trasbalsà i convertí Charles de Foucauld. S'hi va agafar tan seriosament, que es va passar els trenta anys de vida que li quedaven per imitar el seu Senyor de Natzaret, «que es va fer nores i prengué la condició d'esclau... i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Fl 2,6).

I això «per nosaltres els homes, i per la nostra salvació», com diem en el credo de la missa.

Ara, baixant arran de terra, sense oblidar mai el Crist clavats en la creu ni la humanitat sofrent, mirem com hem d'afrontar la nostra vida de sofriment i de creu.

Esforçar-se a fer el bé

La vida és la que és i no la puc canviar per més que haig de lluitar. Sí, lluitem pregant «allibereu-nos de qualsevol mal» (Prenostre), lluitem esforçant-nos a fer bé les coses i a complir la nostra missió. Lluitem per no ser fusta podrida, sinó forta i treballable fins que pugui aparèixer l'estàtua ben esculpida. Tots els sants han tastat aquest calze i ens han ensenyat que és beguda saludable.

«Si hagués sabut tot el que havia de sofrir essent capellà, m'hauria mort de pena», deia el rector d'Ars. Afegia, però: «El sacerdoci és un pes tan gran que si no tingués el consol i la felicitat de celebrar la santa missa, no el podria suportar» (*El Santo Cura de Ars*, de Jorge López, p. 224).

Saber suportar

Què en trauríem revoltant-nos? Res. Només afegiríem un grau més al nostre mal. Bonhoeffer deia, ja a la presó: «El sofriment passa quan hom el suporta.»

No saber sofrir és no saber viure.

És acceptant el sofriment que podem entrar en el més endins de la vida. Hi ha tresors que només es troben acceptant la creu. «Els dolors ens fan més grans del que hauríem volgut nosaltres mateixos» (Charles de Foucauld).

Sublimar el sofriment i la creu

Quan el vivim amb amor sabent que ens purifiquem, ens salvem. «He arribat a no sofrir, perquè tota la dificultat (soferta per Déu) m'esdevé dolça» (santa Teresa de Lisieux). «És en la creu, oh Jesús, on he après d'estimar», deia santa Gemma Galgani.

2. La llei de la providència divina

Déu m'estima. «T'estimo amb un amor etern; per això t'he atret i et sóc fidel» (Jeremies 31, 3). «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè... tinguin vida eterna» (Jn 3,16). La llei de la providència és la que fa de contrapès a la del sofriment. Amor i creu són les dues cames que necessitem per a caminar; o les dues ales per a volar cap al sol, com l'àguila.

Creure

Creure equival a donar el cor a Déu. «No em pot passar res que Déu no vulgui», digué sant Tomàs More a la seva filla Margarida. «I tot el que em passi, Déu m'ho dóna pel meu bé», afegia abans de ser decapitat a la torre de Londres.

«Déu és fidel, i no ens pot donar cap prova sense la gràcia per a suportar-la», ens diu sant Pau.

Transformar-se

La fe, com la llum, no canvia res, però ho transforma tot. La creu ens fa sants. Charles de Foucauld portava un carnet amb aquests pensaments escrits a la primera pàgina. «Quan tot ens falta a la terra, més trobem el millor que ens pot donar la creu», «com més abracem la creu, més a prop estem de Jesús el nostre espòs». «Vi com si haguessis de morir màrtir avui.» I ho va aconseguir. El vespre de l'1 de desembre de 1916, moria assassinat per uns lladres del desert a Algèria.

Agrair

«Doneu sempre gràcies per tot a Déu Pare en nom de nostre Senyor Jesucrist» (Ef 5,20). En la carta als Colossencs, l'Esperit Sant ens diu tres vegades: «Doneu gràcies al Pare que us ha fet dignes de tenir part en... el poble sant» (1,12), «tot allò que feu... feu-ho donant gràcies» (3,17) i, en 4,2, «en les vetlles feu accions de gràcies».

«No agraeixo prou a Déu que tingui tan bon cor per als pecadors» (Rector d'Ars).

«Sigui el que sigui que vós feu de mi, us en dono gràcies. Estic disposat a tot, ho accepto tot», pregava Charles de Foucauld.

Preguntes que ens han d'ajudar en el camí de la nostra santedat

- Com reacciono davant les dificultats de la vida?
- Em sento solidari del sofriment dels homes del qual tantes vegades sóc causa?
- Com faig el senyal de la creu?
- Confio en la divina Providència?
- Què faré per acollir o ajudar en l'acompanyament de la creu de la Jornada Mundial de la Joventut, com ens proposa el Pla Diocesà de Pastoral?